

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/16/2025
Identifikačné číslo spisu: 5722200010
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:5722200010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti ADMEUM, s.r.o., Martin, Mudroňova 14, IČO: 43870902, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., Martin, Kuzmányho 4, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorá koná Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Bratislava, Limbová 2, IČO: 00165565, za účasti intervenienta Žilinský samosprávny kraj, Žilina, Komenského 48, IČO: 37808427, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 11C/1/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. augusta 2024 sp. zn. 7Co/92/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou proti žalovanej domáhala zaplata sumy 44 785,16 eura titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a následným nezákonným rozhodnutím č. 03161/2018/OZ-15 z 20. júna 2018. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 02. marca 2023 č. k. 11C/1/2022-288 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobkyňa v období od 01. júla 2018 do 13. mája 2019 nebola oprávnená na základe rozhodnutia intervenienta vykonávať prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - polikliniky. Konštatujú pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej posudzoval žalobu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) Pripustil, že je možné uvažovať o zodpovednosti Mgr. Z.j ako S. žalobkyne za škodu podľa § 135a Obchodného zákonníka, táto Y. však nebola žalobkyňou

žalovaná a jej zodpovednosť za škodu nie je predmetom aktuálneho konania. Dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala existenciu nezákonného rozhodnutia intervenienta (ŽSK) č. 03161/2018/OZ-15 z 20. júna 2018, ktorého nezákonnosť konštatovala žalovaná vo svojom rozhodnutí č. G. z 03. januára 2019.

1.1 Ďalší predpoklad vzniku nároku na náhradu škody podľa § 5 zákona č. 514/2003 Z. z. súd prvej inštancie nemal za preukázaný, pretože žalobkyňa predloženými účtovnými dokladmi a vyčíslením nákladov preukazovala, že jej v čase, kedy nemala povolenie na prevádzkovanie polikliniky, vznikli výdavky a že sa dostala do straty, avšak ako vyplynulo z konania a z predložených listinných dôkazov, žalobkyňa má okrem poskytovania zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení v poliklinike v obchodnom registri zapísané ešte ďalšie predmety činnosti, na ktoré jej tiež mohli a museli vzniknúť výdavky; tieto však nemajú byť zahrnuté do náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a následne nesprávnym úradným postupom. Navyiac, ako ďalej konštatoval konajúci súd, žalobkyňa na základe nezákonného rozhodnutia mohla poskytovať zdravotnú starostlivosť v chirurgickej ambulancii s miestom výkonu v Turčianskych Tepliciach a náklady na prevádzkovanie tejto ambulancie nemôžu byť hodnotené ako jej škoda, nakoľko by tieto náklady musela žalobkyňa vynaložiť aj bez nezákonného rozhodnutia intervenienta, keďže povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v takomto type špecializovanej ambulancie v rovnakom mieste výkonu (Turčianske Teplice, O.) mala žalobkyňa vydané, a to pred vydaním nezákonného rozhodnutia intervenienta (takýto typ ambulancie bol súčasťou polikliniky), tak po jeho vydaní (nezákonné rozhodnutie totiž okrem zrušenia povolenia pre polikliniku tiež povolilo prevádzkovanie špecializovanej ambulancie -chirurgickej ambulancie, ktorej odborným zástupcom mal byť MUDr. S.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že z žalobkyňou predložených listinných dôkazov ale ani svedeckou výpoveďou JUDr. Ing. N. Y. nie je možné jednoznačne určiť, ktoré výdavky žalobkyňa vznikli v súvislosti s ostatnými predmetmi činnosti žalobkyne ako aj súvislosti s prevádzkovaním povolenej chirurgickej ambulancie a ktoré boli vyvolané zrušením povolenia na prevádzkovanie polikliniky nezákonným rozhodnutím intervenienta. Poukázal na to, že ak žalobkyňa nescela prevádzkovať polikliniku, ale len chirurgickú ambulanciu, tak jej náklady „spotreba zdravotníckeho materiálu“ museli vzniknúť nevyhnutne na túto ambulanciu, nakoľko nebol dôvod pre ich vznik na prevádzkovanie polikliniky; a rovnaký záver platí aj pri ďalších službách. Z predložených listín mal za zrejmé, koľko z vynaložených platieb mali pokryť udržiavacie náklady pôvodnej polikliniky. Poznamenal, že aj keď žalobkyňa kliniku zjavne udržiavala z dôvodu, že sa domáhala v správnom konaní nápravy nezákonného rozhodnutia a fakticky obnovenia pôvodného povolenia na prevádzkovanie polikliniky z roku 2014, čo by bolo možné vyhodnotiť ako škodu vyvolanú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, nakoľko žalobkyňa musela tieto výdavky vynaložiť, pretože bez ich vynaloženia by nemala kde a ako uviesť veci do pôvodného stavu v prípade dosiahnutia nápravy v konaní o obnove správneho konania. V tejto súvislosti nepovažoval za podstatné, či by bola činnosť zrušenej polikliniky prevažne predmetom podnikania alebo nie, pokiaľ mala žalobkyňa okrem prevádzkovania polikliniky aj iný predmet podnikania, potom musí byť možné účtovne oddeliť náklady na každý z takýchto predmetov a tieto náklady aj preukázať jednotlivými dokladmi, z ktorých by bolo zrejmé, že sa jedná o doklad v súvislosti s príslušným predmetom podnikania žalobkyne. Súdu prvej inštancie sa však rozporo ohľadne náhrady škody nepodarilo odstrániť ani výsluchom svedkyne JUDr. Ing. N. Y., ktorú navrhla žalobkyňa, pričom viac-menej z obsahu jej výpovede vyplynulo, že žalobkyňou vyčíslená suma ako náhrada škody je za celú spoločnosť a za celú činnosť spoločnosti, nie za jednotlivé oddelenia.

1.3. Aj keď žalobkyňa nevykonávala hlavnú činnosť poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení poliklinike v období od 01. júla 2018 do 13. mája 2019; z účtovnej analýzy predloženej žalobkyňou prvoinštančnému súdu rezultoval záver, že žalobkyňa napriek tomu vznikli výdavky na poistné z titulu miezd hradené sociálnej poisťovni, poistené z titulu miezd hradené zdravotným poisťovňam, daň zo závislej činnosti, mzdy zamestnancov a spoločníkov, úhrady dodávateľských faktúr, úhrady nájomného, úhrady energií, úhrady poistenia majetku, splátky istín úveru, úhrady úrokov úveru, úhrady nebankových poplatkov, pohonné hmoty, opravy a udržiavanie a iné v celkovej sume 44 785,16 eura. Súdu z tejto analýzy nebolo zrejmé, najmä z akého právneho dôvodu boli

výdavky a jednotlivé položky vynaložené a na akú činnosť vykonávanú žalobkyňou, keďže poskytovanie zdravotnej starostlivosti v poliklinike v rozhodnom období nebola vykonávaná. Tieto výdavky nie sú bližšie špecifikované, napr. o akých zamestnancov išlo, k čomu sa vzťahovali dodávateľské faktúry. V nadväznosti na uvedené poukázal na to (vyplývalo to aj z výpovede svedkyne), že výdavok v sume 6 441,75 eura bol vynaložený z vlastných finančných prostriedkov MUDr. S. S. a nie z prostriedkov žalobkyne, a preto nemôže ísť o škodu spôsobenú žalobkyňou nezákonným rozhodnutím žalovanej. Daňové priznanie žalobkyne za zdaňovacie obdobie 2018 sa týka ambulancie zubnej lekárskej praxe na prevádzkovanie ktorej žalobkyňa v rozhodnom čase nemala povolenie; účtovná závierka žalobkyne zostavená k 31. decembru 2018 sa týka celého roku 2018 a nie iba rozhodného obdobia. Akcentoval, že z týchto dokladov nie je zrejmé, ktoré výdavky sa týkajú rozhodného obdobia a ako sa premietli do účtovnej analýzy. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody a jej jednotlivých položiek podľa ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. t. j. skutočnú škodu. Mal za to, že za škodu priamo vyvolanú nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom intervenienta je možné pokladať aj udržiavacie náklady zrušenej polikliniky, pretože ich žalobkyňa vynaložila na to, aby mala kde a s kým prevádzkovať polikliniku po navrátení do pôvodného stavu t. j. po právnom obnovení platnosti povolenia na prevádzkovanie polikliniky z roku 2014, avšak muselo by byť preukázané, že sa náklady týkajú len tohto predmetu činnosti a zrušenej polikliniky.

1.4. Súd prvej inštancie napokon rezumoval záver o existencii príčinnej súvislosti v zmysle, že nebyť nezákonného rozhodnutia žalobkyňou by škoda nevznikla a mal za nesporné, že nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom žalobkyňou vznikla škoda. Žalobu žalobkyne napriek tomu zamietol z dôvodu, že v konaní nemal za preukázanú výšku škody. V odpovedi na žiadosť žalobkyne o odročenie pojednávania za účelom doloženia ďalších listinných dôkazov, súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňou boli doručené vyjadrenia žalovanej, ktoré spochybňovali výšku škody a pojednávanie naplánované na 01. decembra 2022 sa odročilo, čiže žalobkyňa mala dostatok času na to, aby vyčíslením presne špecifikovala škodu. S poukazom na sudcovskú koncentráciu súd pojednávanie neodročil, nakoľko nešlo o novú skutočnosť, ktorá by vyvstala na pojednávaní. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „CSP“) a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“, alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 21. augusta 2024 sp. zn. 7Co/92/2023 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2) a výrokom II. priznal žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Aprobował záver súdu prvej inštancie o existencii kauzálneho nexu medzi nezákonným rozhodnutím intervenienta (ktoré konzumuje predchádzajúci úradný postup intervenienta) a vznikom škody s tým, že výška škody nebola v konaní riadne preukázaná.

2.1. Odvolacia argumentácia žalobkyne bola primárne založená na jej subjektívnom presvedčení o riadnom preukázaní škody, predloženou znaleckou finančnou analýzou ako aj na nespokojnosti s procesným postupom súdu, ktorý uplatnil sudcovskú koncentráciu, keď odmietol odročiť pojednávanie za účelom doplnenia dokladov, ktoré tvorili podklad pre spracovanie finančnej analýzy predloženej žalobkyňou. Krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že výška škody je otázkou skutkovou a v súdnom konaní sa zisťuje dokazovaním. V civilnom sporovom procese, vychádzajúcim z princípu kontradiktórnosti (čl. 9 CSP) a koncentrácie konania (čl. 8 CSP), má v konaní o veci samej v zásade bezvýnimočne prioritu preukázanie tvrdení o výške nároku stranou, ktorá ho uplatňuje v na to určenom štádiu konania. Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v ustanovení § 264 ods. 1 a ods. 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.

2.2. V danom prípade žalobkyňa výšku škody preukazovala účtovnou analýzou vypracovanou 13. septembra 2019 spoločnosťou Fatra - consult I, s.r.o.: „Vynaložené výdavky spoločnosti ADMEUM, s. r. o., od 01.07.2018 do 13.05.2019“, ktorá bola v reakcii na vyjadrenie žalovanej doplnená Stanoviskom spoločnosti Fatra - consult I., s.r.o. z 03. júna 2022, v ktorom sa vo vzťahu k výške škody opätovne

všeobecne uvádza len to, že na základe predloženej analýzy so zameraním na vynaložené výdavky žalobkyne je zrejmé, že tieto výdavky v rozhodnom období predstavovali sumu 44 785,16 eura, ktoré si žalobkyňa uplatňuje ako náhradu škody od intervenienta s tým, že všetky vynaložené výdavky v rozhodnom období boli uhradené z titulu nevyhnutných záväzkov vyplývajúcich zo záväzkovo právnych vzťahov voči finančnej správe, sociálnej a zdravotným poisťovniam, na mzdy lekárom a zdravotným sestram, administratívnym pracovníkom, za vedenie účtovníctva, za nájmy, za služby k nájmu, dodávateľom špeciálneho zdravotníckeho materiálu, za servis zdravotníckej techniky, za právne poradenstvo a služby, bankové poplatky, poistné na motorové vozidlá, pohonné hmoty; a keďže žalobkyňa v dôsledku nezákonného rozhodnutia intervenienta nemohla vykonávať hlavnú podnikateľskú činnosť poskytovania zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení polikliniky, namiesto príjmov mala len výdavky, z titulu nevyhnutných záväzkov, ktoré boli hradené aj z pôžičky konateľa a spoločníka MUDr. S. S. spoločnosti ADMEUM, s.r.o., pričom uvedené náklady a výdavky žalobkyne boli nevyhnutné na zachovanie chodu spoločnosti ADMEUM, s.r.o. a na dosiahnutie nápravy protiprávneho stavu. K stanovisku spoločnosti Fatra - consult I., s.r.o. žalobkyňa priložila Daňové priznania za zdaňovacie obdobie od 01. januára 2018 do 31. decembra 2018 a od 01. januára 2019 do 31. decembra 2019 týkajúce sa ambulancie zubnej lekárskej praxe, Účtovné závierky zostavené k 31. decembru 2018 a 31. decembru 2019 a Výsledovka po mesiacoch v EUR žalobkyne za rok 2018.

2.3. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že z týchto dokladov týkajúcich sa celých rokov 2018 a 2019 (a nie iba ich časti rozhodnej pre náhradu škody v tomto období od 01. júla 2018 do 13. mája 2019) nie je zrejmé, ktoré výdavky sa týkajú rozhodného obdobia a ako sa premietli do účtovnej analýzy. Zastával názor, že z predloženej účtovnej analýzy a to ani v spojení s vyššie označeným stanoviskom spoločnosti Fatra consult - I., s.r.o. nie je zrejmé najmä z akého právneho dôvodu boli výdavky a jednotlivé položky vynaložené a na akú činnosť vykonávanú žalobkyňou sa tieto výdavky vzťahujú, keďže poskytovanie zdravotnej starostlivosti v poliklinike žalobkyňa v rozhodnom období nevykonávala. Tieto výdavky nie sú ani bližšie špecifikované, napr. o akých zamestnancov išlo, k čomu sa vzťahovali dodávateľské faktúry, o poistenie akého majetku ide, v akej súvislosti vo vzťahu k predmetu konania mali byť spotrebované pohonné hmoty, či platené právne a poradenské služby. Bolo tiež zistené, že výdavok v sume 6 441,75 eura bol vynaložený z vlastných finančných prostriedkov Y. žalobkyne MUDr. S. S., a nie z prostriedkov žalobkyne, preto nemôže ísť o škodu, ktorá bola spôsobená žalobkyňou nezákonným rozhodnutím žalovanej. Reflektujúc na tieto závery ďalej odvolací súd skonštatoval, že tak účtovná analýza z 13. septembra 2019 ako i následné stanovisko spoločnosti Fatra - consult I., s.r.o. predstavujú len sumár vágnych položiek bez ich verifikovateľnej konkretizácie a bez opory v akýchkoľvek podkladoch. Odvolací súd v kontexte uvedeného vyčerpávajúcym spôsobom objasnil, že k preukázaniu výšky škody neprispela ani výpoveď svedkyne JUDr. Ing. N. Y.; z jej výpovede vyplynulo, že spoločnosť Fatra - consult I., s.r.o. bola požiadaná, aby vypracovala analýzu všetkých výdavkov žalobkyne „nie na roztriedenie podľa jednotlivých činností“, vypovedala tiež, že priamo z jednotlivých účtovných dokladov sa ani nedá vyselektovať, čo bolo spojené konkrétne s činnosťou polikliniky, museli by sa identifikovať konateľom spoločnosti na čo boli použité, lebo po strediskách žalobkyňa neúčtuje. Účtovné závierky k 31. decembru 2018 a k 31. decembru 2019 sa vzťahujú na celú spoločnosť ADMEUM, s.r.o. Z uvedeného potom aj podľa názoru odvolacieho súdu rezultoval záver, že suma, ktorú vyčíslila žalobkyňa ako náhradu škody je za celú spoločnosť a za celú činnosť spoločnosti ADMEUM, s.r.o., a nie za jednotlivé oddelenia (zrušené ambulancie).

2.4. Na uvedenom základe krajský súd dospel k presvedčeniu, že žalobkyňou všeobecne vyčíslené náklady, ktoré mali predstavovať škodu, sa netýkajú len zrušenej polikliniky a tých predmetov činnosti žalobkyne, ktoré na základe nezákonného rozhodnutia (pohlucujúceho i nesprávny úradný postup) žalobkyňa nebola oprávnená vykonávať, t. j. prevádzkovať polikliniku v rozsahu vydaných povolení spred 01. júla 2018. Do výšky škody nemohli byť zahrnuté aj náklady (výdavky) vynaložené na ostatné predmety činností, tvoriace predmet podnikania žalobkyne (maloobchod, veľkoobchod, poradenskú a konzultačnú činnosť-činnosť organizačných, ekonomických a účtovných poradcov, prenájom motorových vozidiel, prenájom nehnuteľností s poskytovaním iných ako základných služieb spojených s prenájomom, prenájom nehnuteľností, strojov a zariadení, propagačnú činnosť, vydateľskú činnosť, kŕmenie, pasenie, ustajňovanie, výcvik, čistenie a podkúvanie koní zverených do opatery) ako ani

činnosti chirurgickej ambulancie, ktorá jediná mohla v rozhodnom období od 01. júla 2018 do 13. mája 2019 pokračovať v poskytovaní lekárskej starostlivosti.

2.5. Vo vzťahu k druhej námietke vytykajúcej uplatnenie sudcovskej koncentrácie, v dôsledku ktorej žalobkyni nebolo umožnené produkovať ďalšie listinné dôkazy účtovného charakteru na preukázanie výšky škody, odvolací súd zdôraznil, že žalobkyni bol v priebehu konania vytvorený dostatočný priestor na preukázanie ňou tvrdených skutočností. Z chronologického sledu úkonov žalobkyne vyplýva, že žaloba bola podaná 22. decembra 2021 a na základe výzvy súdu prvej inštancie doplnená podaniami doručenými 24. februára 2022 a 11. apríla 2022. Konkrétne námietky žalovanej strany k výške uplatňovanej škody boli obsiahnuté ako vo vyjadrení k žalobe z 29. apríla 2022, tak v duplike z 20. júna 2022, ktoré boli žalobkyni riadne doručené. Od 28. novembra 2022 bola žalobkyňa kvalifikovane zastúpená právnym zástupcom, ktorý mal do konania pojednávania (02. marca 2023) dostatok času reagovať na námietky týkajúce sa výšky uplatňovanej škody a zvoliť procesný postup, ktorý by nevedol k navrhovaniu (doplneniu) ďalších dôkazov a tým ani k nutnosti odročovať pojednávanie.

2.6. Krajský súd na margo odvolacej argumentácie kritizujúcej sudcovskú koncentráciu ďalej uviedol, že žalobkyňa na konkrétne námietky žalovanej strany reagovala len opakovaním toho, čo sa uvádzalo v ňou predloženej účtovnej analýze a stanovisku vypracovaných spoločnosťou Fatra - consult I., s.r.o., čo však na konkrétne námietky nijakým spôsobom nereflektovalo. Výsluch svedkyne JUDr. Ing. N. Y. navrhutej žalobkyňou sa týkal v podstate len žalobkyňou predložených vyššie uvedených podaní a dokladov a neprispel k preukázaniu výšky škody, nakoľko nedal odpoveď na jasne konkretizované rozpory, ktoré s uplatňovanou škodou súviseli a o ktorých mala žalobkyňa vedomosť. Z tohto dôvodu nemôže obstať presvedčenie žalobkyne, že ňou učený návrh na vykonanie ďalších dôkazov bol bezprostrednou reakciou na „nové skutočnosti“, ktoré vyplynuli z výsluchu menovanej svedkyne. Vychádzajúc z tejto tézy potom pre krajský súd bola neudržateľná ďalšia námietka žalobkyne, že listinné dôkazy, ktoré mienila predložiť, neboli do konania predložené skôr, lebo boli obsiahnuté vo finančnej analýze; pokiaľ boli dôkazy obsiahnuté vo finančnej analýze, ktorá pre ustálenie výšky škody nemohla byť (z vyššie uvedených dôvodov) považovaná za relevantnú, tak potom by ich predloženie na dôkaznej situácii nič nezmenilo. Ak však tieto listinné dôkazy mohli odstrániť pochybnosti ohľadne výšky škody (s ohľadom na všetky v konaní vznesené námietky a rozpory), tak žalobkyni nič nebránilo v tom, aby ich do konania predložila už spolu s účtovnou analýzou, resp. v priebehu konania ako reakciu na vyjadrenia žalovanej, v ktorých bola výška škody uplatňovaná žalobkyňou spochybňovaná jasne formulovanými námietkami, konštatoval odvolací súd.

2.7. Odvolaciemu súdu neuniklo ani to, ako si žalobkyňa sama odporuje, keď v odvolaní na jednej strane uvádza, že škoda bola v konaní riadne preukázaná, keď bola súdu predložená finančná analýza, ktorú vypracovala znalkyňa z príslušného odboru a na druhej strane zároveň tvrdí, že listinné dôkazy, ktoré chcela do konania predložiť, a pre ktoré žiadala o odročenie pojednávania boli podstatné pre zistenie skutočného stavu, resp. pre posúdenie vzniknutej škody. V kontexte uvedeného krajský súd zdôraznil, že žalobkyňa bola poučená o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania podľa § 153, § 154 CSP podľa uznesenia prvoinštančného súdu č. k. 11C/1/2022-114 zo 04. mája 2022 (doručenka na č. l. 116 spisu). Podľa čl. 8 Základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z čl. 10 ods. 1 Základných princípov CSP vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväznú procesnú lehotu na niektoré procesné úkony (čl. 10 ods. 3 Základných princípov CSP). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CSP). Krajský súd rozviedol ďalej úvahu, že strany sporu sú povinné rešpektovať pokyny súdu smerujúce k prejednaniu sporu, pričom zákon umožňuje súdu určiť stranám záväznú lehotu na predloženie vyjadrení obsahujúcich skutkové tvrdenia, prípadne na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov s tým, že v prípade nedodržania predmetnej lehoty súd nemusí na neskôr predložené tvrdenia alebo návrhy prihliadať, čo predstavuje procesnú preklúziu práva. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je

zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prieťahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné. Táto skutočnosť je o to výraznejšia, ak je strana sporu zastúpená advokátom, ktorý by mal chápať význam a dôsledky sudcovskej koncentrácie konania, a ktorý by mal mať dostatočné vedomosti na to, aby posúdil, že nerešpektovanie výzvy súdu spojenej so sudcovskou koncentráciou môže mať za následok stratu sporu na strane svojho klienta. Podstata koncentrácie sporového konania spočíva v tom, že strana môže efektívne uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany iba v určitom časovom úseku, ktorý vymedzuje zákon (zákonná koncentrácia) alebo na základe zákona sudca (sudcovská koncentrácia).

2.8. Odvolací súd akcentoval, že sudcovská koncentrácia sporového konania sa prejavuje tým, že na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neboli predložené včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (§ 153 ods. 2 CSP). Sudcovskej koncentrácii teda dominuje individuálne vyhodnotenie procesnej situácie sudcom, s osobitným zameraním na procesnú aktivitu sporovej strany a efektívne, zodpovedné a starostlivé plnenie povinností súvisiacich s vedením sporu. Za predpokladu, že súd sporovú stranu „sankcionuje“ tým, že na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany v rámci sudcovskej koncentrácie neprihliadne, je osobitne povinný uviesť danú skutočnosť v odôvodnení meritórneho rozhodnutia (§ 153 ods. 3 CSP).

2.9. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval v zmysle týchto právno-teoretických východísk, keď jeho postupom a dostatočne odôvodneným záverom nemožno nič vytknúť. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 530/2018) ešte doplnil, že keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v plnom rozsahu (t. j. v rozsahu 100 %) proti žalobcovi, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. V súlade s judikatúrou (IV. ÚS 442/2022) nárok na náhradu trov konania má aj intervenient, ktorý sa primárne viaže na procesný úspech tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní zúčastňuje.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolatel'ka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií znemožnil žalobkyni uplatniť procesné práva v miere porušujúcej jej právo na spravodlivý proces; ide najmä o neprijatie návrhov na doplnenie dokazovania, hoci ich podľa žalobkyne zhodne navrhli obe strany sporu, odmietnutie vykonať listinné dôkazy k finančnej analýze z dôvodu sudcovskej koncentrácie, aj keď podľa žalobkyne malo ísť o relevantné dôkazy nevyhnutné pre zistenie výšky škody, a boli predkladané ako reakcia na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z výsluchu svedkyne. Kritiku nasmerovala aj proti nereflektovaniu súdov na žiadosť žalovanej o predloženie podkladov (listinných dôkazov) k finančnej analýze a proti takému nepredvídateľnému postupu súdov, keď prvoinštančný súd najprv konštatuje, že finančná analýza nie je dostatočná, ale zároveň odmieta vykonať dôkazy, ktoré by jej relevanciu potvrdili. V tejto súvislosti namietala nedostatočné a nekonzistentné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu s prvkami arbitrárnosti. Na základe uvedeného žiadala rozsudky súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odvolací súd svoj rozsudok odôvodnil zákonným spôsobom podľa § 220 ods. 2 CSP, v konaní nedošlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces, preto je dovolanie nedôvodné. Žiadala dovolanie podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť.

5. Intervenient na strane žalovanej k dovolaniu uviedol, že žalobkyňa mala od momentu doručenia žaloby

s prílohami (t. j. od 22. decembra 2021) do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní, vytvorený dostatočný časový priestor pre produkovanie dôkazov v rovine svojho nároku. Žiadal dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý

proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Kľúčová námietka dovolateľky atakovala nedostatočné a nekonzistentné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré má súvis s nevykonaním listinných dôkazov k účtovnej (finančnej) analýze vypracovanej Fatra - consult I, s.r.o. z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, napriek tomu, že mohlo ísť o dôkazy, ktoré sú podstatné pre objektívne zistenie výšky škody. Tieto dôkazy boli navrhnuté ako reakcia na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z výsluchu svedkyne, ktorá finančnú analýzu vypracovala; dovolateľka tým fakticky podrobila kritike o. i. nesprávne zhodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania.

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

15. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nekonzistentne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyne o výške škody a nemožnosti v danom prípade aplikovať ustanovenie § 264 ods. 1 CSP. Opodstatnene akcentoval, že výška škody je otázkou skutkovou a v súdnom konaní sa zisťuje dokazovaním. V civilnom sporovom procese, vychádzajúcim z princípu kontradiktórnosti (čl. 9 CSP) a koncentrácie konania (čl. 8 CSP), má v konaní o veci samej v zásade bezvýnimočne prioritu preukázanie tvrdení o výške nároku stranou, ktorá ho uplatňuje v na to určenom štádiu konania. Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v ustanovení § 264 ods. 1 a ods. 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.

15.1. Odvolací súd v odôvodnení riadne zdôvodnil, prečo považoval za správny a náležité odôvodnený postup súdu prvej inštancie, ktorý uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, v dôsledku ktorej žalobkyni nebolo umožnené ďalej produkovať nové listinné dôkazy účtovného charakteru na preukázanie výšky škody; uviedol, že žalobkyni bol v priebehu konania vytvorený dostatočný priestor na preukázanie ňou tvrdených skutočností.

15.2. Z chronologického sledu úkonov žalobkyne mu vyplynulo, že žaloba bola podaná 22. decembra 2021 a na základe výzvy súdu prvej inštancie doplnená podaniami doručenými 24. februára 2022 a 11. apríla 2022. Konkrétne námietky žalovanej strany k výške uplatňovanej škody boli obsiahnuté ako vo vyjadrení k žalobe z 29. apríla 2022, tak v duplike z 20. júna 2022, ktoré boli žalobkyni riadne doručené.

Od 28. novembra 2022 bola žalobkyňa kvalifikovane zastúpená právnym zástupcom, ktorý mal do konania pojednávania (02. marca 2023) dostatok času reagovať na námietky týkajúce sa výšky uplatňovanej škody a zvoliť procesný postup, ktorý by nevedol k navrhovaniu (doplneniu) ďalších dôkazov a tým ani k nutnosti odročovať pojednávanie.

15.3. Odvolací súd v kontexte uvedeného tiež doplnil, že žalobkyňa na konkrétne námietky žalovanej strany reagovala len opakovaním toho, čo sa uvádzalo v ňou predloženej účtovnej analýze a v stanovisku Fatra - consult I., s.r.o., čo však na konkrétne námietky nijakým spôsobom nereflektovalo. Výsluch svedkyne JUDr. Ing. N. Y. sa týkal v podstate len žalobkyňou predložených podaní a dokladov a neprispel k preukázaniu výšky škody, nakoľko nedal odpoveď na jasne konkretizované rozpory, ktoré s uplatňovanou škodou súviseli a o ktorých mala žalobkyňa vedomosť. Z týchto dôvodov bol neudržateľný názor žalobkyne, že ňou učený návrh na vykonanie ďalších dôkazov bol bezprostrednou reakciou na „nové skutočnosti“, ktoré vyplynuli z výsluchu menovanej svedkyne. Vychádzajúc z tejto tézy potom pre odvolací súd bola neudržateľná aj námietka žalobkyne, že listinné dôkazy, ktoré mienila predložiť, neboli do konania predložené skôr, lebo boli obsiahnuté vo finančnej analýze; pokiaľ boli dôkazy obsiahnuté vo finančnej analýze, ktorá pre ustálenie výšky škody nemohla byť (z vyššie uvedených dôvodov) považovaná za relevantnú, tak potom by ich predloženie na dôkaznej situácii nič nezmenilo. Svoje úvahy odvolací súd doplnil o legitímnu požiadavku, že ak tieto listinné dôkazy mohli odstrániť pochybnosti ohľadne výšky škody (s ohľadom na všetky v konaní vznesené námietky a rozpory), tak žalobkyňa nič nebránilo v tom, aby ich do konania predložila už spolu s účtovnou analýzou, resp. v priebehu konania ako reakciu na vyjadrenia žalovanej, v ktorých bola výška škody uplatňovaná žalobkyňou spochybňovaná jasne formulovanými námietkami.

15.4. Sumarizujúc vyššie uvedené oprávňuje dovolací súd vysloviť názor, že návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania a otázku sudcovskej koncentrácie konania odvolací súd riadne vyhodnotil v bodoch 15. až 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sú dostatočné a presvedčivé. Neakceptovanie návrhov na doplnenie dokazovania nemôže samo osebe viesť k záveru o porušení práv účastníka konania. (...) „Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa ústavného súdu bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

15.5. K nepreukázaniu výšky škody odvolací súd vychádzal z toho, že v danom prípade žalobkyňa výšku škody preukazovala účtovnou analýzou vypracovanou spoločnosťou Fatra -consult I, s.r.o.: „Vynaložené výdavky spoločnosti ADMEUM, s. r. o., od 01.07.2018 do 13.05.2019“, ktorá bola v reakcii na vyjadrenie žalovanej doplnená stanoviskom Fatra - consult I., s.r.o. z 03. júna 2022, ku ktorému žalobkyňa priložila daňové priznania týkajúce sa ambulancie zubnej lekárskej praxe, účtovné závierky zostavené k 31. decembru 2018 a 31. decembru 2019 a tzv. výsledovku po mesiacoch v EUR žalobkyne za rok 2018; ohľadom týchto dôkazov odvolací súd skonštatoval, že tak účtovná analýza ako i stanovisko spoločnosti Fatra - consult I., s.r.o. predstavujú len sumár vágnych položiek bez ich verifikovateľnej konkretizácie a bez opory v akýchkoľvek podkladoch. Odvolací súd v kontexte uvedeného vyčerpávajúcim spôsobom objasnil, že k preukázaniu výšky škody neprispela ani výpoveď svedkyne JUDr. Ing. N. na uvedenom základe krajský súd dospel k presvedčeniu, že žalobkyňou všeobecne vyčíslené náklady, ktoré mali predstavovať škodu, sa netýkajú len zrušenej polikliniky a tých predmetov činnosti žalobkyne, ktoré na základe nezákonného rozhodnutia (pohlčujúceho i nesprávny úradný postup) žalobkyňa nebola oprávnená vykonávať, t. j. prevádzkovať polikliniku v rozsahu vydaných povolení spred 01. júla 2018. Do výšky škody nemohli byť zahrnuté aj náklady (výdavky) vynaložené na ostatné predmety činností, tvoriace predmet podnikania žalobkyne (maloobchod, veľkoobchod, poradenskú a konzultačnú činnosť - činnosť organizačných, ekonomických a účtovných poradcov, prenájom motorových vozidiel, prenájom nehnuteľností s poskytovaním iných ako základných služieb spojených s prenájomom, prenájom nehnuteľností, strojov a zariadení, propagačnú

činnosť, vydavateľskú činnosť, kŕmenie, pasenie, ustajňovanie, výcvik, čistenie a podkúvanie koní zverených do opatery) ako ani činnosti chirurgickej ambulancie, ktorá jediná mohla v rozhodnom období od 01. júla 2018 do 13. mája 2019 pokračovať v poskytovaní lekárskej starostlivosti.

15.6. Na základe uvedeného možno konštatovať, že je celkom zrejmé, na základe akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávne vyhodnotenie výsledkov dokazovania, dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

17. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

18. K výhrade o nezákonne uplatnenej sudcovskej koncentrácii konania dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že podľa čl. 8 Základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. S touto zásadou je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

19. Podľa § 153 ods. 1 až 3 CSP (Sudcovská koncentrácia konania) strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a

prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

20. Ústavný súd už napr. v uznesení č. k. I. ÚS 33/2021 z 26. januára 2021, publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu pod č. 70/2021, v súvislosti s údajnou nezákonnou koncentráciou konania akcentoval, že účelom a zmyslom koncentrácie v civilnom sporovom konaní (§ 153 a § 154 CSP) je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je *lex generalis*. Neaplikuje sa, ak osobitná právna úprava poskytuje strane sporu lehotu na vykonanie určitého procesného úkonu. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné, pretože by to mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na nariadenie ďalšieho pojednávania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP (na rozdiel od zákonnej koncentrácie konania) je teda v diskrečnej právomoci súdu. O tom, či súd omeškaný procesný úkon strany ospravedlní alebo nie, nevydáva procesné uznesenie. V odôvodnení rozsudku vo veci samej však vysvetlí, že na procesný úkon strany neprihliadol a z akých dôvodov (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck. 2022.)

21. Krajský súd zdôraznil, že žalobkyňa mala dostatok časového priestoru, aby navrhované listinné dôkazy k finančnej analýze produkovala oveľa skôr, ako na poslednom pojednávaní. Konkrétne námietky žalovanej k uplatňovanej výške škody boli totiž obsiahnuté tak vo vyjadrení žalovanej k žalobe z 29. apríla 2022, ako aj v duplike z 20. júna 2022, ktoré boli žalobkyni riadne doručené. Od 28. novembra 2022 bola žalobkyňa kvalifikovane zastúpená právnym zástupcom, ktorý mal do pojednávania konaného 02. marca 2023 dostatok času reagovať na námietky týkajúce sa uplatňovanej škody a zvoliť taký procesný postup, ktorý by nevedol k navrhovaniu (doplneniu) ďalších dôkazov a tým ani k nutnosti odročovať pojednávanie. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvolať sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (nepriзнаť mu procesnoprávne účinky). Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať (II. ÚS 530/2018). Súd prvej inštancie žiadosti o odročenie pojednávania za účelom doloženia ďalších listinných dôkazov nevyhovel s argumentom, že žalobkyni boli doručené vyjadrenia žalovanej, ktoré spochybňovali výšku škody a pojednávanie naplánované na 01. decembra 2022 sa odročilo, čiže žalobkyňa mala dostatok času na to, aby vyčíslením presne špecifikovala škodu; s poukazom na sudcovskú koncentráciu pojednávania neodročil, nakoľko nešlo o novú skutočnosť, ktorá by vyvstala (vyplynula) na pojednávaní.

22. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena následne žalobkyňa nepreukázala výšku škody, hoci na to mala v okolnostiach konkrétnej veci vytvorený dostatočný priestor, bola kvalifikovane právne zastúpená a mala vedomosť o nedostatkoch predložených dôkazov (najmä účtovnej analýzy), ktoré žalovaná namietala v priebehu celého konania. Prostriedok procesného útoku v podobe návrhu na vykonanie ďalších listinných dôkazov viažucich sa k predloženej účtovnej analýze nebol vykonaný včas, lebo ho žalobkyňa mohla vykonať skôr, ak by konala uvážlivejšie; žalobkyňa mohla požiadať JUDr. Ing. N. o predloženie dokladov, ktoré tvorili podklad pre spracovanie finančnej analýzy kedykoľvek do termínu pojednávania. V zásade predloženie dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné, pretože to

znamená zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na nariadenie ďalšieho pojednávania. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie nebol povinný prihliadať na včas nepredložené prostriedky procesného útoku, pretože sa riadil zásadou sudcovskej koncentrácie konania a zásadou hospodárnosti konania a to vzhľadom na štádium konania kedy boli uplatnené.

23. Záverom najvyšší súd na margo námietky žalobkyne, že odvolací súd nemôže odmietnuť doplnenie dokazovania o dôkazy, ktoré zhodne navrhli obe strany sporu v civilnom konaní len z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, pretože by išlo o prílišný právny formalizmus, v prvom rade uvádza, že žalobkyňa sa bráni procesnou obranou žalovanej (a nie svojou vlastnou), ktorou sa odvolací súd nemal dôvod zaoberať, pretože zamietnutie žaloby potvrdil, čím bol účel procesnej obrany žalovanej naplnený; po ďalšie, pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne o rovnakom návrhu na doplnenie dokazovania zo strany žalovanej, tak takáto interpretácia procesnej obrany žalovanej je nesprávna. Žalovaná na pojednávaní predložila prvoinštančnému súdu iba zosumarizovanie nedostatkov listinných dôkazov, ktoré namietala už v predchádzajúcich vyjadreniach. Žalovaná nežiadala o odročenie pojednávania na účel doplnenia dokazovania; bola to žalobkyňa, ktorej návrh na odročenie z dôvodu doloženia ďalších listinných dôkazov prvoinštančný súd zamietol (č. l. 285). Je celkom logické, že nie je v záujme žalovanej strany, ktorá je úspešná, aby pri znášaní dôkazného bremena svojou vlastnou procesnou aktivitou nahrádzala nečinnosť žalobkyne. Žalobkyňa v dovolaní tiež odvolaciemu súdu vyčítala, že sa nevysporiadal s jej námietkou, že pri rozhodovaní je potrebné vychádzať len zo skutočností, ktoré boli preukázané, a nie ich mať „viac - menej preukázané“ výsluchom svedkyne; podľa názoru dovolacieho súdu sa však odvolací súd výsluchom tejto svedkyne dostatočne vysporiadal, keď uviedol, že výsluch svedkyne JUDr. Ing. N. sa týkal v podstate len žalobkyňou predložených podaní a dokladov a neprispel k preukázaniu výšky škody, nakoľko nedal odpoveď na jasne konkretizované rozpory, ktoré s uplatňovanou škodou vyvstali a o ktorých mala žalobkyňa vedomosť.

24. Sumarizujúc vyššie uvedené najvyšší súdu konštatuje, že postup súdov nižších inštancií, ktorý uprednostnil procesnú zodpovednosť žalobkyne za dôkaznú kvalitu žaloby, nepredstavuje v aktuálnej právnej úprave civilného procesu, kladúcej dôraz na zásadu formálnej pravdy posilnenú koncentráciou a kontradiktórnym vedením procesu, koncept arbitrárny či ústavne neudržateľný (porov. III. ÚS 446/2022).

25. Keďže súdy nižšej inštancie postupovali v súlade so zákonnou úpravou sudcovskej koncentrácie konania, dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd (resp. súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok..